

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 16, 2023

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:1131](#) 25-08-2023

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2023:2604](#) 10-08-2023

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2023:1931](#) 08-08-2023

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2023:1902](#) 08-08-2023

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2023:1563](#) 08-08-2023

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2023:6272](#) 25-07-2023

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2023:4053](#) 28-07-2023

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2023:4778](#) 24-07-2023

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2023:2869](#) 22-05-2023

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:7402](#) 17-05-2023

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2023:3447](#) 15-05-2023

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2023:3610](#) 15-03-2023

RECHTSPRAAK

Uitleg derdenbeding. Geslaagd beroep derdenbeding in ouderschapsplan door meerderjarige zoon die op grond van het beding na zijn 21ste recht heeft op een bijdrage van de vader in de kosten van levensonderhoud en studie.

Feiten en omstandigheden

De man en de vrouw kregen tijdens hun geregistreerd partnerschap (dat in 2016 is ontbonden) een zoon. Nadat de zoon in 2022 21 jaar werd, is de vader gestopt met het betalen van een onderhoudsbijdrage.

De man en de vrouw zijn ten tijde van de ontbinding van het geregistreerd partnerschap een ouderschapsplan overeengekomen waarin zij onder andere het volgende opnamen:

‘(Studie)kosten na 21 jaar

De ouders verplichten zich aan een kind van 21 jaar of ouder een (studie)bijdrage te betalen zolang het kind met redelijke resultaten en in overleg met hen met een beroepsopleiding bezig is of studeert, doch uiterlijk tot het einde van het schooljaar nadat het kind 23 jaar is geworden.

Dit beding ten behoeve van ieder der kinderen van de ouders is onherroepelijk, zodat de kinderen het recht hebben om zo nodig nakoming van dit beding te vorderen. De ondertekening van dit convenant geldt tevens als aanvaarding van dit beding door partijen als wettelijk vertegenwoordigers van hen minderjarige kinderen.’

De zoon verzoekt voor recht te verklaren dat het ouderschapsplan een derdenbeding inhoudt ten opzichte van hem en te bepalen dat de vader, met ingang van het moment dat de zoon 21 werd of een ander moment, moet bijdragen in de kosten van levensonderhoud en studie van hem, met een bedrag van € 398,01, maandelijks bij vooruitbetaling aan hem te voldoen.

De man voert verweer en verzoekt daarnaast zelfstandig te bepalen dat hij geen onderhoudsbijdrage verschuldigd is aan de zoon, althans te bepalen dat de

onderhoudsbijdrage op nihil gesteld wordt, dan wel op een dusdanig lager bedrag dan wordt verzocht.

Beoordeling en motivering

Van een derdenbeding is sprake als een overeenkomst (hier het tussen de ouders van de zoon gesloten ouderschapsplan) voor een derde (hier de zoon) het recht schept om een beroep te doen op die overeenkomst en een prestatie van een van de partijen te vorderen (art. 6:253 BW). Omdat partijen het erover eens zijn dat het ouderschapsplan een derdenbeding ten opzichte van de zoon bevat, zal de rechtbank de verzochte verklaring voor recht afgeven.

Omdat partijen het niet eens zijn over de uitleg van het derdenbeding, moet de rechtbank het derdenbeding uitleggen aan de hand van de zogenoemde Haviltex-norm. Bij de beoordeling stelt de rechtbank voorop dat hier gaat om een derdenbeding. Omdat de zoon moet weten aan welke voorwaarde(n) hij moet voldoen, om het beding te kunnen invoeren, is de rechtbank van oordeel dat met name de tekstuele uitleg in dit geval leidend moet zijn.

Op basis van de tekstuele uitleg van de bepaling (en het kopje) in het ouderschapsplan concludeert de rechtbank dat die bepaling het doel heeft om de alimentatie voor de zoon, ook nadat hij de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt en nog studeert, door te laten lopen tot uiterlijk het einde van het schooljaar nadat hij 23 jaar is geworden. Dit staat los van het feit dat de zoon een tweede studie volgt en van het feit dat er geen overleg tussen hen én de vrouw gezamenlijk heeft plaatsgevonden over de studie van de zoon. Vanwege de omstandigheden op het moment van het opstellen van het ouderschapsplan, namelijk de slechte verstandhouding tussen de ouders, de beslissing van de ouders om aan de moeder het eenhoofdig gezag over hem toe te kennen en de toen al aanwezige (en nog steeds bestaande) contactbreuk tussen de zoon en de man, oordeelt de rechtbank dat de voorwaarde 'in overleg met hen' restrictief moet worden uitgelegd. De ouders zijn ook overeengekomen dat de keuze voor studie/vervolgopleiding door de moeder wordt gemaakt. Onder die omstandigheden brengt een redelijke uitleg van deze voorwaarde in de bepaling mee dat de zoon geen nadelige gevolgen mag ondervinden dat het overleg met de man niet heeft plaatsgevonden en is het naar het oordeel van de rechtbank voldoende dat hij dit overleg met de vrouw (een van hen) heeft gehad.

Verder oordeelt de rechtbank dat op grond van de tekstuele uitleg van het ouderschapsplan geen alternatieve berekeningswijze blijkt voor de door de man te betalen alimentatie voor de periode tot 18 jaar, en ook niet voor de periode tot 21 jaar of daarna.

Artikel 1:399 BW dat ziet op matiging van de bijdrage is naar het oordeel van de rechtbank niet van toepassing, aangezien het gaat om een contractuele afspraak tussen de ouders die

derdenwerking heeft en niet om een onderhoudsverplichting die volgt uit de wet.

Conclusie

De rechtbank verklaart voor recht dat het ouderschapsplan een derdenbeding inhoudt ten opzichte van de zoon en bepaalt dat de man moet bijdragen in de kosten van levensonderhoud en studie van de zoon.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 24-07-2023

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2023:4778

Zaaknummer: C/05/412498/FZ RK 22/3567

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De vrouw kan de door haar overleden man verrichte donaties aan een stichting die het hindoeïstisch geloof uitoefent gedeeltelijk buitengerechtelijk vernietigen op grond van artikel 1:88 BW.

Feiten en omstandigheden

De vrouw en haar overleden man zijn in 1985 gehuwd in gemeenschap van goederen. De man is in 2021 in India overleden, waardoor het huwelijk is ontbonden. Uit het huwelijk van de man en de vrouw zijn twee (inmiddels volwassen) kinderen geboren. De vrouw en de kinderen hebben de nalatenschap van de man beneficiair aanvaard. De kinderen hebben hun moeder gemachtigd om namens en ten behoeve van de nalatenschap van de man rechtsvorderingen in te stellen, in en buiten rechte op te treden, minnelijke regelingen te treffen of afspraken te maken ten behoeve van de nalatenschap, alsmede betalingen aan de nalatenschap in ontvangst te nemen, zulks in het bijzonder ten aanzien van een stichting die het hindoeïstisch geloof (in alle mogelijke vormen) uitoefent (hierna: de Stichting).

De man heeft tussen 2017 en 2021 een bedrag van in totaal € 30.733 overgemaakt aan de Stichting. In de omschrijving bij de betalingen gebruikte hij steeds de term ‘donatie’.

De vrouw stelt zich op het standpunt dat die ‘donaties’ ongebruikelijke en bovenmatige giften zijn, waarvoor de man haar toestemming op grond van artikel 1:88 lid 1 sub b BW had moeten vragen alvorens die giften te verstrekken. Nu de man dit niet heeft gedaan zijn de verstrekte giften volgens haar vernietigbaar. De vrouw vordert – kort samengevat – een verklaring voor recht dat de door de man verrichte giften buitengerechtelijk zijn vernietigd, dan wel die verrichte giften te vernietigen. Daarnaast vordert de vrouw de Stichting te veroordelen tot terugbetaling van € 30.733, vermeerderd met de wettelijke rente vanaf 14 juni 2021. Ten slotte vordert zij betaling van € 1.309,62, aan buitengerechtelijke incassokosten en veroordeling van de Stichting in de proces- en nakosten.

De Stichting voert verweer. Zij concludeert tot niet-ontvankelijkheid van de vrouw, dan wel tot afwijzing van de vorderingen, met veroordeling van de vrouw in de kosten van deze procedure.

Beoordeling en motivering

Het primaire verweer van de Stichting is dat de vrouw om diverse redenen niet-ontvankelijk is in haar vorderingen. Deze rechtbank verwerpt deze verweren en verklaart de vrouw ontvankelijk in haar vorderingen. Het meest verstrekkende verweer van de Stichting is dat het recht van de vrouw om vernietiging te vorderen (deels) verjaard is. De rechtbank oordeelt dat uit artikel 3:52 lid 1 aanhef en onder d BW in samenhang met artikel 1:89 lid 1 BW volgt dat de rechtsvordering tot vernietiging van een rechtshandeling wegens het ontbreken van de krachtens artikel 1:88 BW vereiste toestemming verjaart na drie jaren gerekend vanaf het moment waarop deze bevoegdheid tot vernietiging aan de echtgenoot van wie de toestemming was vereist, ten dienste is komen te staan. De verjaringstermijn gaat lopen op het tijdstip waarop de betrokken echtgenoot *daadwerkelijk* bekend is geworden met het bestaan van de rechtshandeling. Op degene die zich op verjaring beroept, in dit geval de Stichting, rust de stelplicht, en bij voldoende betwisting, de bewijslast van de feiten en omstandigheden waaruit die bekendheid van de echtgenoot kan worden afgeleid.

De rechtbank is van oordeel dat gelet op de gemotiveerde betwisting door de vrouw de Stichting niet heeft voldaan aan haar stelplicht, nu zij enkel heeft opgeworpen dat de vrouw een en ander had moeten weten, omdat partijen nog fiscale partners waren, mogelijk een en/of-rekening hadden en dat zij als gehuwden recht hadden op informatie over elkaars stand van goederen en schulden (art. 1:83 BW). Van een gezamenlijk bankrekening blijkt echter geen sprake, noch dat de man de giften aan de Stichting daadwerkelijk als aftrekpост bij zijn aangifte voor inkomstenbelasting heeft opgegeven. Het enkele feit dat de vrouw mogelijk kennis had *kunnen* nemen door actief op zoek te gaan naar informatie over de giften is niet voldoende. De rechtbank neemt als vaststaand aan dat de vrouw pas na het overlijden van de man op de hoogte is geraakt van de giften, waardoor de vordering nog niet is verjaard.

Ten aanzien van de vraag of de vrouw de door de man verrichte betalingen aan de Stichting met succes buitengerechtelijk heeft kunnen vernietigen en terugbetaling daarvan kan vorderen oordeelt de rechtbank dat de donaties over het jaar 2017 als bovenmatig en ongebruikelijk dienen te worden aangemerkt voor zover die het gebruikelijke patroon van de man te boven gaan. De andere donaties zijn tezamen maar ook afzonderlijk niet bovenmatig en/of ongebruikelijk.

Allereerst overweegt de rechtbank dat de Stichting niets heeft overgelegd dat haar standpunt dat de 'donaties' in feite vergoeding voor onderwijskosten van de man waren ondersteunt. De rechtbank gaat daarom uit van de gebruikelijke betekenis van de term 'donatie' en merkt de betalingen van de man aan de Stichting aan als giften. De rechtbank stelt voorop dat het in religieuze kringen niet ongebruikelijk is om schenkingen van enige omvang te doen. De

maandelijkse donaties van € 200 per maand van de man, die al geruime tijd bezig was met het hindoeïstische geloof, zijn op zichzelf, maar ook tezamen niet bovenmatig of ongebruikelijk. De incidentele donaties fluctueerden tussen de € 2.550 en € 6.000. Dit zijn forse bedragen, maar gezien de religieuze achtergrond van de man, zijn intensieve betrokkenheid bij de Stichting en zijn financiële positie niet bovenmatig of ongebruikelijk. Gelet op dit uitgavenpatroon van de man is de rechtbank wel van oordeel dat de donatie van € 10.000 ineens in het jaar 2017 voor zover dit het bedrag van € 6.000 te boven gaat als bovenmatig en ongebruikelijk moeten worden aangemerkt.

Gelet op het voorgaande is een terugbetalingsverplichting van de Stichting aan de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap van de vrouw en de man ontstaan. Het verweer van de Stichting dat artikelen 6:204, 6:207 en 6:100 BW toewijzing van de vordering van de vrouw in de weg staan gaat naar het oordeel van de rechtbank niet op.

Conclusie

De rechtbank verklaart voor recht dat de door de man aan de Stichting verrichte giften over de periode 10 augustus 2017 tot en met 31 december 2017 tot een totaal van € 5.000 buitengerechtelijk zijn vernietigd en veroordeelt de Stichting dit bedrag te betalen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 15-03-2023

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2023:3610

Zaaknummer: 533252 HA ZA 22-33

Rechters: J.G. van Ommeren

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uitleg vaststellingsovereenkomst waarin is bepaald dat die overeenkomst ‘uitsluitend grammaticaal’ dient te worden uitgelegd. De conclusie van de A-G (ECLI:NL:PHR:2023:481, PFR 2023-0141) strekt tot vernietiging en verwijzing. De Hoge Raad gaat contrair.

Feiten en omstandigheden

De rechtbank heeft in december 2008 de echtscheiding tussen de vrouw en de man uitgesproken en aan de vrouw partneralimentatie toegekend, te betalen door de man. De vrouw en de man hebben in september 2009 een vaststellingsovereenkomst gesloten. In de considerans daarvan staat:

‘Bij de uitvoering van de onderhavige overeenkomst prevaleert de letterlijke tekst van deze overeenkomst, in afwijking van het Haviltex-criterium, boven eventuele partijbedoelingen zodat dat bij geschillen (...) de competente rechter de bepalingen zoals opgenomen in de onderhavige overeenkomst uitsluitend grammaticaal dient uit te leggen en toe te passen.’

In artikel 1.7 van de vaststellingsovereenkomst is het volgende bepaald:

‘De partneralimentatie zal eindigen op de dag dat de vrouw de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt, te weten op 24 mei 2021.’

De curator van de vrouw verzoekt de termijn gedurende welke de man aan de vrouw alimentatie moet bepalen, te verlengen tot 25 mei 2024 (het moment waarop zij AOW-gerechtigd wordt), subsidiair tot 24 mei 2022 (de dag waarop zij 65 jaar wordt). De rechtbank heeft het subsidiaire verzoek toegewezen. Het hof heeft de beschikking van de rechtbank vernietigd en het verzoek alsnog afgewezen. De curator heeft tegen de beschikking van het hof beroep in cassatie ingesteld.

Beoordeling en motivering

Het middel is gericht tegen het oordeel van het hof dat, gelet op de uitsluiting van het Haviltex-criterium door partijen, artikel 1.7 van de vaststellingsovereenkomst aldus moet

worden uitgelegd dat de daarin genoemde datum van 24 mei 2021 de einddatum van de door de man aan de vrouw te betalen partneralimentatie is. Het middel klaagt onder meer dat ook bij grammaticale of objectieve uitleg moet worden gekeken naar de aannemelijkheid van de rechtsgevolgen van een bepaalde uitleg en dat het hof de stellingen die de curator daarover heeft aangevoerd, onvoldoende in zijn beoordeling heeft betrokken.

In de considerans van de vaststellingsovereenkomst zijn partijen een maatstaf overeengekomen voor de uitleg van die overeenkomst. Deze contractuele uitlegmaatstaf houdt in dat, in afwijking van het Haviltex-criterium, de letterlijke tekst van de overeenkomst prevaleert boven eventuele partijbedoelingen, zodat de rechter de bepalingen uit de overeenkomst uitsluitend grammaticaal dient uit te leggen en toe te passen.

Deze contractuele uitlegmaatstaf heeft het hof aldus uitgelegd, dat deze meebrengt dat bij de uitleg van artikel 1.7 van de vaststellingsovereenkomst slechts kan worden aangeknoopt bij begrippen die niet voor meerderlei uitleg vatbaar zijn (te weten de datum 24 mei 2021, die daarin als einddatum van de partneralimentatie is genoemd), omdat bij de uitleg van begrippen die voor meerderlei uitleg vatbaar zijn (zoals volgens het hof het begrip 'pensioengerechtigde leeftijd') de bedoelingen van partijen zouden moeten worden betrokken, hetgeen volgens de contractuele uitlegmaatstaf niet is toegestaan. Voor zover het middel klaagt dat het hof met dit oordeel de grammaticale of objectieve uitlegmaatstaf zoals bedoeld in de rechtspraak van de Hoge Raad heeft miskend door geen acht te slaan op de aannemelijkheid van de rechtsgevolgen van de door het hof aan artikel 1.7 gegeven uitleg, ziet het eraan voorbij dat de considerans van de vaststellingsovereenkomst de hiervoor vermelde eigen, contractuele, uitlegmaatstaf bevat.

Uitgaande van de uitleg die het hof aan de contractuele uitlegmaatstaf heeft gegeven was het hof niet gehouden om nader in te gaan op de stellingen van de curator. Deze stellingen hebben immers betrekking op de bedoelingen die partijen volgens de vrouw hebben gehad met het begrip 'pensioengerechtigde leeftijd' in artikel 1.7 van de vaststellingsovereenkomst, welke bedoelingen op grond van de contractuele uitlegmaatstaf zoals door het hof uitgelegd, niet bij de uitleg van artikel 1.7 kunnen worden betrokken.

Conclusie

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-08-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:1131

Zaaknummer: 22/04170

Rechters: T.H. Tanja-van den Broek, F.R. Salomons en K. Teuben

Advocaten: M.A.J.G. Janssen en H.J.W. Alt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek omgang vader. Geen enkele wijziging van omstandigheden sinds de vorige beschikking van nog geen jaar geleden.

Proceskostenveroordeling; nodeloos procederen en moeder moet spaargeld voor de kinderen aanwenden om advocaat te betalen.

Feiten en omstandigheden

De vader verzoekt om een zorgregeling vast te leggen met zijn twee kinderen, geboren in 2014 en 2015. De moeder vindt een omgangsregeling niet in hun belang. Zij verzoekt de vader te veroordelen in de kosten van deze procedure.

Beoordeling en motivering

Het vaststellen van een omgangsregeling tussen de vader en de kinderen is nog steeds in strijd met hun zwaarwegende belangen. Er is te weinig veranderd in de situatie en het gedrag van de vader sinds de beschikking van 21 juni 2022, waardoor de argumenten voor die beslissing nog steeds gelden. Het is in beginsel in het belang van kinderen om contact met hun beide ouders te hebben. De rechtbank zal daarbij echter wel de draagkracht van de kinderen als uitgangspunt moeten nemen. Dat maakt dat de vader – voordat er op een voor de kinderen onbelaste manier omgang kan plaatsvinden – moet laten zien dat hij doet wat nodig is voor de kinderen om dat mogelijk te maken. De kinderen kennen hun vader niet. Hij is naar het buitenland vertrokken toen minderjarige 1 een baby was, en de moeder zwanger was van minderjarige 2. Voor de kinderen betekent contact met de vader dan ook een eerste kennismaking met hem. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) heeft al in juli 2021 geadviseerd wat de vader moet doen, om contactherstel met de kinderen eventueel mogelijk te maken. Zo moet hij zich inspannen om de Nederlandse taal te leren om met zijn kinderen te kunnen communiceren, de kinderen brieven of kaartjes schrijven en initiatief nemen tot een bemiddelingstraject met de moeder.

De rechtbank heeft het advies van de raad onderschreven en de vader meerder keren de kans gegeven te laten zien dat hij dat advies ter harte neemt. De vader wil graag een tolk inschakelen om met zijn kinderen te praten. Dat is echter niet wat hem is geadviseerd. Hij is

begonnen met een taalcursus Nederlands, maar heeft daar geen stukken van laten zien. Hij heeft één keer een kaart gestuurd maar heeft dat niet nogmaals gedaan omdat hij van de kinderen niks terug hoorde. Verder verwijt hij de moeder dat zij geen stap heeft gedaan in zijn richting.

De rechtbank constateert dat de vader de adviezen nog steeds niet ter harte heeft genomen, terwijl er inmiddels weer een jaar is verstreken na de vorige mondelinge behandeling. Er is in wezen niets veranderd. Er is een lange aanloop geweest naar de beschikking van 21 juni 2022. De vader heeft ruim de tijd en kans gehad om te laten zien dat hij doet wat de kinderen nodig hebben om contact met hun vader eventueel mogelijk te maken. Dat heeft hij niet gedaan. Dat maakt dat de rechtbank omgang met de vader nog steeds in strijd vindt met hun zwaarwegende belangen.

Tot slot zal de rechtbank de vader veroordelen in de proceskosten. Deze procedure isodeloos gevoerd. Het is de vader al meermaals duidelijk gemaakt wat hij moet doen om een rol te kunnen spelen in het leven van de kinderen. Toch neemt hij deze adviezen niet ter harte, en start opnieuw een procedure. Dat, terwijl de moeder, anders dan de vader, niet in aanmerking komt voor gefinancierde rechtsbijstand, omdat zij boven de vermogensgrens uitkomt. Dat vermogen betreft het geld dat zij spaart voor de kinderen. Zij heeft dat spaargeld moeten aanwenden voor juridische bijstand. Gelet daarop wijkt de rechtbank af van het uitgangspunt dat proceskosten tussen gewezen echtgenoten worden gecompenseerd.

Conclusie

De rechtbank wijst het verzoek van de vader af en veroordeelt hem in de kosten van deze procedure aan de zijde van de moeder.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 22-05-2023

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2023:2869

Zaaknummer: C/16/553749 / FO RK 23-309

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Personeelsgebrek bij de GI leidt ertoe dat moeder (met gezag) niet weet hoe het met zoon gaat sinds hij een jaar uit huis geplaatst is. Doordat er geen informatie over het afgelopen jaar beschikbaar is, kan de rechter haar toetsende taak niet uitvoeren. De machtiging tot uithuisplaatsing wordt voor een kortere periode dan verzocht toegewezen zodat de GI in de tussentijd onderzoek kan doen.

Feiten en omstandigheden

Het ouderlijk gezag over de minderjarige wordt uitgeoefend door de ouders. De minderjarige verblijft bij een instelling. Bij beschikking van 15 april 2020 is de minderjarige onder toezicht gesteld van de gecertificeerde instelling (GI). Deze maatregel is daarna verlengd, voor het laatst tot 6 juni 2023.

De GI verzoekt de ondertoezichtstelling en de machtiging tot uithuisplaatsing te verlengen voor de duur van een jaar, dus tot 15 april 2024. De GI verzoekt de beslissing uitvoerbaar bij voorraad te verklaren.

Waar moet de kinderrechter nog op beslissen? Bij beschikking van 6 april 2023 heeft de kinderrechter al deels op het verzoek van de GI beslist. De kinderrechter heeft de ondertoezichtstelling en de machtiging tot uithuisplaatsing kort verlengd tot 6 mei 2023. De beslissing op het overige deel van het verzoek is daarbij aangehouden. Bij beschikking van 20 april 2023 zijn beide machtigingen opnieuw kort verlengd, namelijk tot 6 juni 2023, met aanhouding van de beslissing op het overige. De kinderrechter moet nu dus nog beslissen op het gedeelte van het verzoek van de GI dat ziet op de periode tot 15 april 2024.

De minderjarige is niet naar de zitting gekomen, maar uit zijn e-mail van 10 april 2023 blijkt dat hij akkoord is met een verlenging van de ondertoezichtstelling. Hij schrijft onder andere aan zichzelf te werken. Hij wil verder wel contact met zijn moeder, maar hij wil eerst in therapie.

De moeder is het eens met beide machtigingen, maar niet met de verzochte duur. Zij wil dat

zowel de ondertoezichtstelling als de machtiging tot uithuisplaatsing voor maximaal zes maanden worden toegewezen. Zij wil namelijk dat er druk komt op de zaak en er snel (meer) informatie komt. Zij maakt zich erg veel zorgen over de situatie van haar zoon alleen al omdat zij sinds mei vorig jaar geen contact meer met hem heeft. Verder is er geen gezinsvoogd betrokken en weet zij niet hoe het met hem gaat. Dat krijgt zij ook niet te horen van de instelling of de GI. Op deze manier wordt het doel van de ondertoezichtstelling, het toewerken aan contactherstel, op geen enkele manier nagestreefd en daar moet zo snel mogelijk verandering in komen. De vader is niet naar de zitting gekomen, maar uit zijn e-mails blijkt dat hij het eens is met het verzoek van de GI.

Beoordeling en motivering

De kinderrechter zal de ondertoezichtstelling van de minderjarige verlengen tot 15 april 2024. Daarnaast zal de kinderrechter de machtiging tot uithuisplaatsing in een accommodatie van de jeugdhulpaanbieder verlengen voor de duur van zes maanden, met ingang van 6 juni 2023, dus tot 6 december 2023. De kinderrechter zal de beslissing over de machtiging tot uithuisplaatsing voor het overige gedeelte (dus tot 15 april 2024) opnieuw aanhouden. De kinderrechter zal hierna haar beslissing uitleggen.

Allereerst stelt de kinderrechter vast dat er geen verweer is gevoerd tegen beide machtigingen als zodanig. Ook de kinderrechter is op basis van de stukken van oordeel dat nog steeds is voldaan aan de grond voor de ondertoezichtstelling bedoeld in artikel 1:255 BW en de grond voor de machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarige (art. 1:265c lid 2 BW).

De moeder heeft verweer gevoerd ten aanzien van de verzochte termijnen. Anders dan de moeder vindt de kinderrechter wel dat er genoeg gronden bestaan om de ondertoezichtstelling voor het nog openstaande gedeelte van het verzoek toe te wijzen. De problematiek van de minderjarige, waaronder de relatie met zijn moeder, vraagt om een langdurige begeleiding. Wel is de kinderrechter het met de moeder eens dat er op dit moment veel te weinig zicht is op de situatie van de minderjarige en dat de moeder daar al veel te lang onwetend over is gebleven. Ook de GI vindt het schrijnend dat de moeder niet weet hoe het met haar zoon gaat. Weliswaar is er bij de GI geen gezinsvoogd beschikbaar maar er zal moeite worden gedaan om zo snel mogelijk actuele informatie over hem te achterhalen.

De kinderrechter weet uit deze zaak en andere zaken dat de GI te maken heeft met een groot personeelsgebrek waardoor er voor heel veel zaken geen jeugdbeschermer kan worden ingezet. Volgens de vertegenwoordiger van de GI op zitting staan bij de GI 200 kinderen op de wachtlijst om een jeugdbeschermer toegewezen te krijgen. In het geval van de minderjarige leidt dit ertoe dat de gezaghebbende moeder niet weet hoe het met haar zoon gaat het

afgelopen jaar. Hij is al die tijd uit huis geplaatst zonder dat een gezinsvoogd aan haar rapporteert over de ontwikkelingen. Doordat rapportages over een lange periode van de uithuisplaatsing ontbreken en de vertegenwoordiger van de GI op zitting geen enkele inhoudelijke informatie kan verschaffen, is met deze casus een grens overschreden. Extra schrijnend is dat de moeder de instelling waar de minderjarige verblijft verschillende keren heeft gemaïld om informatie over haar zoon te krijgen, zonder resultaat. Dit alles maakt dat noch de moeder noch de kinderrechter zicht heeft op de minderjarige, waardoor niet alleen de rechten van de gezaghebbende ouder met voeten worden getreden maar het ook de kinderrechter niet mogelijk wordt gemaakt om haar toetsende taak te vervullen.

Uit de stukken kan worden opgemaakt dat de minderjarige nu niet naar huis terug zou kunnen keren. Daarom is het nu nog noodzakelijk om de machtiging tot uithuisplaatsing te verlengen zodat de veiligheid is gewaarborgd. In het kader van de uithuisplaatsing zijn doelen geformuleerd met het oog op regievoering van het contact met de moeder.

De machtiging tot uithuisplaatsing zal voor een kortere periode dan verzocht worden toegewezen zodat de GI in de tussentijd kan onderzoeken hoe het gesteld is met de geformuleerde doelen en de ontwikkelingen van de minderjarige. De beslissing op het overige gedeelte van het verzoek zal worden aangehouden om op een nieuwe zittingsdatum te behandelen. Het is aan de GI om de kinderrechter uiterlijk in de week van 30 oktober 2023 te informeren over de stand van zaken omtrent de ontwikkeling van de minderjarige, de gestelde doelen, en waaraan nog moet worden gewerkt indien de minderjarige nog niet terug naar huis kan.

Conclusie

De kinderrechter:

verlengt de ondertoezichtstelling van de minderjarige tot 15 april 2024;
verlengt de machtiging tot uithuisplaatsing in een accommodatie van een jeugdhulpaanbieder tot 6 december 2023;
verklaart deze beschikking tot zover uitvoerbaar bij voorraad;
houdt de beslissing voor het overige gedeelte ten aanzien van de machtiging tot uithuisplaatsing aan tot 6 december 2023;
verzoekt de GI om haar uiterlijk in de week van 30 oktober 2023 te informeren zoals omschreven en daarbij aan te geven of zij haar verzoek ten aanzien van de machtiging tot uithuisplaatsing voor het overige gedeelte handhaaft, wijzigt of intrekt;
bepaalt dat de mondelinge behandeling van het verzoek ten aanzien van de machtiging tot

uithuisplaatsing wordt voortgezet op een nader te bepalen datum eind november/begin december 2023.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 15-05-2023

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2023:3447

Zaaknummer: 553828

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Een beschikking van de kinderrechtster over het herstel in het gezag van de vader. De vader wordt in staat geacht om de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding te dragen. Het is in het belang van de minderjarigen dat het gezag van de vader wordt hersteld. Sinds de minderjarigen bij de vader wonen, worden er geen zorgen meer gemeld over de ontwikkeling.

Feiten en omstandigheden

Bij beschikking van 19 februari 2018 is het ouderlijk gezag van de vader en de moeder beëindigd en zijn de twee kinderen onder voogdij gesteld van de gecertificeerde instelling (GI). De kinderen wonen bij de vader. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) heeft verzocht de vader te herstellen in het ouderlijk gezag en licht dit als volgt toe.

Nadat de kinderen in 2015 uit huis zijn geplaatst, verbleven ze in verschillende gezinshuizen en pleeggezinnen. Ze hadden de wens om bij de vader te gaan wonen en dit is dan ook in juli 2021 gebeurd. Het gaat goed bij de vader thuis. De kinderen maken een positieve ontwikkeling door. De raad heeft geen zorgen over het functioneren van de kinderen. Ze zijn veerkrachtige en sportieve kinderen die hun draai hebben gevonden bij de vader in Friesland.

De GI sluit zich ter zitting aan bij het standpunt van de raad. De kinderen hebben altijd aangegeven dat ze terug willen naar de vader. De GI heeft dit laten onderzoeken, waarna een terugplaatsingstraject bij de vader in gang is gezet. Dit ging zo goed dat de GI onderzoek is gaan doen naar het herstel van de vader in het ouderlijk gezag. De GI is tot de conclusie gekomen dat de thuissituatie bij de vader een goede plek is voor de kinderen en dat het ouderlijk gezag naar de vader terug kan. De enige zorg van de GI betreffende de financiële situatie is inmiddels ook opgelost. Daarnaast heeft de moeder aangegeven de kinderen niet terug te willen en dit is ook niet de wens van de kinderen.

De vader wil graag in het ouderlijk gezag hersteld worden. Ook de kinderen kijken er erg naar uit. Sinds ze bij de vader wonen, zijn de kinderen gelukkiger dan ooit, ze zijn erg hecht, helpen elkaar en doen het goed op school. De vader wil het liefst dat de situatie weer zo is zoals het

zou moeten zijn.

Beoordeling en motivering

Ingevolge artikel 1:277 lid 1 BW kan de rechtbank de ouder wiens gezag is beëindigd, op zijn verzoek in het gezag herstellen indien:

herstel in het gezag in het belang van de minderjarige is, en
de ouder duurzaam de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding van de minderjarige, bedoeld in artikel 1:247 lid 2 BW, in staat is te dragen.

Ingevolge artikel 1:247 lid 2 BW wordt onder verzorging en opvoeding mede verstaan de zorg en de verantwoordelijkheid voor het geestelijk en lichamelijk welzijn en de veiligheid van het kind, alsmede het bevorderen van de ontwikkeling van zijn persoonlijkheid. Artikel 1:278 BW bepaalt dat een verzoek tot herstel van het ouderlijk gezag ook kan worden gedaan door de Raad voor de Kinderbescherming. Uit de overgelegde stukken en de mondelinge behandeling is gebleken dat aan beide criteria van artikel 1:277 lid 1 BW wordt voldaan.

Nu zowel de GI – tevens de voogdes van de kinderen – als de raad een terugplaatsing bij de vader ondersteunen, en de vader in staat wordt geacht om de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding te dragen, is de rechtbank van oordeel dat het gezag van de vader kan worden hersteld. De rechtbank vindt bovendien dat dit ook in het belang is van de kinderen. Ze willen graag bij de vader wonen en verblijven daar al sinds juli 2021. De vader heeft een positief effect op hun ontwikkeling en welzijn. Sinds de kinderen bij de vader wonen zijn er geen zorgen gemeld over hun ontwikkeling en het huidige functioneren. Ook zijn er geen zorgen over de vader.

Conclusie

Gezien het voorgaande wijst de rechtbank het verzoek van de raad om de vader te herstellen in het ouderlijk gezag over de twee kinderen toe.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 17-05-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:7402

Zaaknummer: C/10/655893 / JE RK 23-811

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

***Echtscheiding. Geldigheid huwelijkse voorwaarden met uitgekleed
finaal verrekenbeding en opgepotte winsten (wolf in schaapskleren).
Geen wilsgebrek en ook geen toepassing redelijkheid en billijkheid. De
rechtbank past wel de draagplicht aan.***

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn in 2009 met elkaar gehuwd na het maken van huwelijkse voorwaarden. Zij wonen vanaf 2001 samen. Beiden hebben de Nederlandse nationaliteit. Partijen zijn de ouders van twee (inmiddels volwassen) kinderen geboren in 2003 en 2005.

In de huwelijkse voorwaarden zijn (onder andere) de volgende uitgangspunten opgenomen:

Partijen zijn gehuwd in een gemeenschap van inboedel.

Elke andere gemeenschap van goederen is uitgesloten.

Er is een finaal verrekenbeding opgenomen, waarbij van het te verrekenen vermogen uitgezonderd zijn alle aandelen van een bv waarin het bedrijf van een echtgenoot wordt uitgeoefend of alle zaken en vermogensrechten, alsmede alle schulden en overige verplichtingen, behorende tot het bedrijfs of beroepsvermogen van een echtgenoot.

Partijen dienden hun inkomen (salaris, dividend en daadwerkelijk inkomen in box 3) te storten op een gemeenschappelijke bankrekening. Een eventueel tekort om de kosten van de huishouding te betalen dienden zij aan te vullen naar evenredigheid van hun beider vermogens. Er geldt een vervaltermijn van drie jaar voor het terugvorderen van eventueel te veel betaalde kosten van de huishouding.

Een finaal verrekenbeding als het onderhavige houdt in dat partijen aan het einde van hun huwelijk hun privévermogens, voor zover die tot het te verrekenen vermogen behoren, verrekenen alsof zij in gemeenschap van goederen zijn gehuwd. Uitgangspunt is dat partijen aan het eind van hun huwelijk voor wat waarde betreft een even groot privévermogen hebben. De partij die een groter te verrekenen privévermogen heeft dient de ander de helft van het verschil te betalen. Omdat partijen het zakelijk vermogen van de man hebben uitgesloten van

verrekening, terwijl de man juist het overgrote deel van zijn vermogen heeft opgepot in zijn holding, pakt dit verrekenbeding voor de vrouw zeer nadelig uit. De man kon in feite zelf de omvang van zijn te verrekenen vermogen bepalen en heeft dit ook gedaan, maar niet in het voordeel van de vrouw. De vrouw heeft het verrekenbeding om die reden, in navolging van een zeer gerenommeerd rechtsgeleerde, aangemerkt als een wolf in schaapskleren. Deze onevenwichtigheid van de uitkomst van de verrekening is globaal weergegeven de reden dat partijen niet tot overeenstemming kunnen komen bij de afwikkeling van de vermogensrechtelijke gevolgen van hun echtscheiding.

Verzoek inzake geldigheid huwelijkse voorwaarden

Het verzoek betreft meerdere aspecten van de echtscheiding: voortgezet gebruik echtelijke woning, alimentatie en de vermogensrechtelijke afwikkeling. Hier wordt alleen het meest verstrekkende geschil tussen partijen betreffende de geldigheid van de huwelijkse voorwaarden behandeld. De vrouw verzoekt primair de huwelijkse voorwaarden te vernietigen. De man voert hiertegen gemotiveerd verweer.

Beoordeling en motivering

Dwaling

Volgens de vrouw was er bij het aangaan van de huwelijkse voorwaarden sprake van een onjuiste voorstelling van zaken aan haar zijde. De vrouw had de verwachting dat de man zichzelf een redelijk inkomen zou uitkeren (zowel loon als dividend) en dat er daardoor vermogensaanwas zou plaatsvinden in het te verrekenen vermogen van de man, waarvan de waarde uiteindelijk ook aan haar zou toekomen. De consequentie van het feit dat de man zelf kon bepalen welk inkomen hij zichzelf uitkeerde uit zijn bedrijf is voor de vrouw niet duidelijk geweest. Zij beroept zich er ook op dat in de aantekeningen van de notaris die betrokken was bij de totstandkoming van de huwelijkse voorwaarden is opgenomen dat partijen de wens hadden om een 'eerlijke deal voor beiden' te sluiten. Dit rijmt volgens de vrouw niet met de inhoud van de huwelijkse voorwaarden.

De rechtbank volgt de vrouw niet in haar stelling dat sprake is geweest van dwaling. Uit de overgelegde aantekeningen en e-mails van de notaris blijkt duidelijk dat partijen bewust hebben gekozen (de aandelen in) het bedrijf van de man buiten de verrekening te houden. Ook is voor de rechtbank voldoende duidelijk geworden dat de vrouw per e-mail de conceptakte heeft ontvangen, dat de notaris de inhoud met beide partijen heeft besproken en dat de vrouw door de notaris goed is geïnformeerd. De strekking van de huwelijkse voorwaarden had dus voor de vrouw voldoende duidelijk kunnen zijn. Wel acht de rechtbank het niet onaannemelijk dat de vrouw zich destijds niet ten volle heeft gerealiseerd dat het

verrekenbeding uiteindelijk voor haar zeer onvoordelig uit zou pakken, maar dat heeft meer te maken met de wijze waarop de man zijn financiën heeft beheerd dan met het verrekenbeding op zichzelf. De vrouw heeft een goede opleiding genoten (zij is hr-medewerker) en had dus ook kunnen weten dat de kans op een zeer onvoordelige uitkomst aanwezig was. Het is immers een feit van algemene bekendheid dat het een dga (binnen zekere fiscale grenzen) vrijstaat zelf zijn inkomen en de hoogte van zijn dividenduitkeringen te bepalen, waardoor een groot deel van de winst kan worden opgepot in de vennootschap. Uit de handgeschreven aantekeningen van de notaris blijkt nota bene dat de vrouw door de notaris specifiek is gewezen op het gevaar dat zij aan het eind van het huwelijk mogelijk weinig ontvangt als het vermogen van de man voornamelijk in de bv's van de man zit.

Bedrog

De rechtbank volgt de vrouw evenmin in haar stelling dat sprake is geweest van bedrog. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de vrouw onvoldoende onderbouwd dat sprake is geweest van een opzettelijk gedane onjuiste mededeling van de man. Welke onjuiste mededeling de man zou hebben gedaan is ook niet duidelijk geworden.

Misbruik van omstandigheden

Het derde door de vrouw genoemde wilsgebrek betreft misbruik van omstandigheden. Volgens de vrouw is sprake van een uitzonderlijke situatie doordat de man als accountant meer kennis had van de verschillende soorten huwelijkse voorwaarden en dat zij hem als zijn echtgenote vertrouwde. De man heeft de onervarenheid van de vrouw misbruikt bij het laten opmaken van de huwelijkse voorwaarden, terwijl hij wist van de nadelen die hieruit voor de vrouw zouden kunnen voortvloeien. Hierdoor heeft de man ten opzichte van de vrouw onzorgvuldig gehandeld. De man had de vrouw van het sluiten van de huwelijkse voorwaarden in deze vorm moeten afhouden, aldus de vrouw.

De rechtbank vindt de door de vrouw genoemde omstandigheden van onvoldoende gewicht om te oordelen dat sprake is van bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 3:44 lid 4 BW. De rechtbank verwijst hiervoor naar de overwegingen op grond waarvan het beroep op dwaling is afgewezen. Beide partijen hebben een goede opleiding genoten en doen dus niet voor elkaar onder. De man heeft bovendien betwist dat hij uit hoofde van zijn beroep kennis had van huwelijkse voorwaarden. De rechtbank volgt de man hierin omdat accountants doorgaans geen bijzonder expertise hebben van huwelijkse voorwaarden. De rechtbank acht wel aannemelijk dat de man, vanwege zijn bijzondere expertise als accountant, het financiële beleid binnen het huwelijk bepaalde. Ook acht de rechtbank aannemelijk dat hij wist of kon weten dat de huwelijkse voorwaarden voor de vrouw nadelig konden uitpakken. Dat geldt

echter ook voor de vrouw, juist omdat zij hier specifiek door de notaris op is gewezen. Om die reden vindt de rechtbank ook niet dat de man de vrouw van het sluiten van deze huwelijkse voorwaarden had moeten afhouden. Als hem een verwijt valt te maken dan betreft dat meer het doorgevoerde financiële beleid nadien.

Geen vernietiging

Van een wilsgebrek bij de totstandkoming van de huwelijkse voorwaarden is dan ook geen sprake. De rechtbank zal de huwelijkse voorwaarden dan ook niet vernietigen.

Redelijkheid en billijkheid

Evenmin zal de rechtbank de huwelijkse voorwaarden in zijn geheel buiten toepassing laten op de door de vrouw aangevoerde grond dat toepassing in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn. De rechtbank is van oordeel dat de door de vrouw gestelde omstandigheden die conclusie niet rechtvaardigen. Want wat zou het gevolg daarvan zijn? Dat er een algehele gemeenschap van goederen zou ontstaan? Dit is iets wat partijen toch echt niet hebben gewild bij het aangaan van hun huwelijk.

Draagplicht schulden

Het vorenstaande neemt niet weg dat het verrekenbeding en de beperking dat het zakelijk vermogen van de man niet in de verrekening wordt betrokken, vanwege het door de man gevoerde financiële beleid, wel heel erg onbillijk uitpakt. De man heeft maar een relatief klein deel van de winst aangewend om salaris en dividend uit te betalen. Aan het eind van het jaar waarin partijen trouwden (2009) bedroeg het eigen vermogen van de onderneming van de man € 901.742. Op 31 december 2020, enkele maanden voor de relatiebreuk, bedroeg dit € 3.373.965. In vergelijking daarmee is er weinig te verrekenen privévermogen van de man. De vrouw heeft niet of nauwelijks privévermogen opgebouwd omdat het resultaat van haar arbeid, anders dan dat van de man, (nagenoeg) geheel is opgegaan aan de kosten van de huishouding. Zelfs haar erfenis van € 50.000 is daar bijna geheel aan opgegaan. Partijen hebben daarnaast weliswaar twee huizen, maar die zijn zwaar belast met schulden. Op de eerste echtelijke woning rust een hypotheekschuld bij de Rabobank van € 303.600. Daarnaast zijn er zeer veel schulden aan de holding van de man, voor in totaal meer dan € 1,8 miljoen. Die schulden aan de holding zijn onder meer ontstaan doordat partijen de hypotheekschuld van € 1.119.900 die partijen bij de aankoop van hun tweede echtelijke woning in 2011 waren aangegaan bij de Rabobank, in de jaren daarna, in tranches hebben afgelost met geleend geld van de holding van de man. Verder zijn leningen bij de holding aangegaan voor verschillende verbouwingen en bestaan er schulden bij de holding wegens niet betaalde rente. Daarnaast is

er een behoorlijke rekening-courantschuld bij de holding en enkele kleintjes bij daaronder ressorterende vennootschappen. Op de schulden aan de holding is bovendien niet afgelost, terwijl er bij een aantal leningsovereenkomsten tussen de man en vrouw enerzijds en de man als vertegenwoordiger van zijn holding anderzijds wel aflossingsschema's zijn aangetroffen. Dat is ook begrijpelijk omdat op 1 januari 2013 de fiscale wetgeving voor de aftrek van hypotheekrente is gewijzigd, in die zin dat de rente verschuldigd voor na die datum afgesloten aflossingsvrije leningen niet meer mag worden afgetrokken. Omdat de man dit als accountant zeer wel zal hebben geweten, gaat de rechtbank ervan uit dat in ieder geval alle leningen afgesloten na 1 januari 2013 niet aflossingsvrij waren. Uit de aangifte inkomstenbelasting blijkt ook dat de rente werd afgetrokken. De vrouw mocht er dus op vertrouwen dat er in ieder geval op de leningen afgesloten na 1 januari 2013 werd afgelost. Dit is niet gebeurd, terwijl dit best had gekund als de man zich meer dividend had uitgekeerd. In dat geval zou ook een deel van de leningen voor de verbouwingen niet nodig zijn geweest omdat die uit het inkomen betaald hadden kunnen worden. Alle leningen bij de holding zijn bovendien aangegaan voor een rentepercentage dat gemiddeld zeker twee procentpunten hoger lag dan de op dat moment geldende marktrente. De stelling van de man dat de leningen zijn aangegaan voor marktconforme rente is niet onderbouwd, maar ook feitelijk onjuist. Bij de beoordeling van de draagplicht van partijen voor deze schulden zal de rechtbank gevolgen verbinden aan al deze omstandigheden, opdat uiteindelijk toch de door partijen bij de notaris beoogde 'eerlijke deal voor beiden' enigszins benaderd zal worden.

Conclusie

De rechtbank stelt vast dat de man *bij uitsluiting van de vrouw* en zonder nadere verrekening, draagplichtig is voor bepaalde schulden aan de bv; dat partijen beiden, *ieder voor de helft* draagplichtig zijn voor bepaalde (oudere) schulden en dat de man voor *twee derde deel* draagplichtig is voor bepaalde leningen en de vrouw voor *een derde deel*.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 28-07-2023

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2023:4053

Zaaknummer: C/16/526982 / FA RK 21-1799

Rechters: M.A.A.T. Engbers

Advocaten: K.A. Boshouwers en A.M.B. Leerkotte

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bekrachtiging. Partijen zijn in ouderschapsplan een basisschool overeengekomen. Er is sindsdien geen sprake van een wijziging van omstandigheden op grond waarvan tot een wijziging van deze basisschool dient te worden gekomen.

Feiten en omstandigheden

De ouders hebben een affectieve relatie met elkaar gehad waaruit twee kinderen zijn geboren. De vader heeft de kinderen erkend en de ouders oefenen gezamenlijk het gezag uit over de kinderen. Het oudste kind heeft haar hoofdverblijf bij de vader en het jongste kind bij de moeder. De ouders hebben in juni 2022 een ouderschapsplan opgesteld waarin is overeengekomen dat het oudste kind op een basisschool en het jongste kind op een peuterspeelzaal in de woonplaats van de vader zitten.

De kinderen verblijven van maandag tot en met woensdagochtend voor school bij de moeder en van woensdagmiddag na school tot en met vrijdag bij de vader. Het weekend verblijven de kinderen om en om bij de vader en de moeder, waarbij de vader de kinderen op maandag na het weekend dat zij bij hem verbleven naar school brengt en op vrijdagavond naar de moeder brengt als de kinderen dat weekend bij haar verblijven.

Bij de bestreden beschikking is het verzoek van de moeder haar vervangende toestemming te verlenen het oudste kind in te schrijven op een basisschool in haar woonplaats afgewezen. Aan de vader is toestemming voor de inschrijving van het jongste kind toegekend. De moeder is hiervan in hoger beroep gekomen. Zij verzoekt vervangende toestemming voor de inschrijving van beide kinderen op een school in haar woonplaats.

Standpunten moeder

De moeder is het niet eens met de overweging van de rechtbank dat de kinderen in de afgelopen periode al veel veranderingen hebben meegemaakt en dat een volgende verandering, zijnde een wisseling van school, zich niet goed verhoudt met de belangen van de kinderen. De moeder vindt dat de rechtbank ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de onzekere woonsituatie (camping) van de vader. De vader heeft geen enkele toelichting

gegeven over zijn toekomstige woonplannen. De moeder daarentegen heeft een huurwoning voor onbepaalde tijd in haar woonplaats. Zij betwist dat zij – zonder overleg – daarnaartoe is verhuisd. De moeder heeft urgentie aangevraagd. Zij kon daar een woning krijgen. Wanneer zij die woning had geweigerd dan had zij regionale urgentie gekregen en was het onzeker hoe ver die woning van de woonplaats van de vader zou liggen. De moeder vindt het in het belang van de kinderen dat er rust wordt gecreëerd in hun situatie door hen nu in te schrijven op de basisschool bij haar woonplaats. Verder vindt zij dat ze nog gemakkelijk van school kunnen wisselen omdat ze pas zijn begonnen op de basisschool en nog geen sociaal leven in [woonplaats vader] hebben opgebouwd. Zij vindt het niet in hun belang dat ze naar school gaan in een plaats waar geen van beide ouders wonen en waarbij ze altijd met de auto naar school moeten worden gebracht waarbij het lastig wordt af te spreken met klasgenoten. Daarbij heeft de moeder een groot sociaal vangnet in haar woonplaats en de vader beschikt niet over een dergelijk vangnet.

Standpunten vader

De vader meent dat de moeder geen enkel argument heeft aangevoerd waardoor de wisseling van school noodzakelijk en in het belang van de kinderen is. De door de moeder aangevoerde praktische argumenten leveren geen gegronde noodzakelijke reden op waarom de kinderen alsnog van school dienen te veranderen. De kern van het probleem is volgens de moeder dat de kinderen niet in hun woonplaats naar school gaan. Indien de kinderen in [woonplaats moeder] naar school gaan dan wordt de reistijd vanuit de camping veel langer. De vader is nu heel actief betrokken bij de school van de kinderen, wat na een schoolwisseling – vanwege de afstand – niet langer mogelijk is. Hij betwist dat de kinderen altijd met de auto naar school moeten worden gebracht. Hij heeft geen groot sociaal vangnet nodig om de kinderen op te kunnen vangen en kan bovendien gebruik maken van de hulp van zijn vader of vrienden. De vader betwist verder dat er sprake is van een onzekere woonsituatie. Zowel door de eigenaar van de camping als door de gemeente wordt permanente bewoning op de camping toegestaan. Hij heeft deze inschrijving nog niet gerealiseerd omdat hij de optie open wil houden om in de toekomst alsnog in aanmerking te komen voor urgentie bij de woningcorporatie. Hij heeft destijds het chalet gekocht, zodat de moeder aanspraak kon maken op urgentie in [woonplaats vader] omdat partijen dit niet allebei konden doen. Op die manier zouden partijen relatief dicht in de buurt van de school kunnen blijven wonen.

Volgens de vader voelen de kinderen zich fijn op de huidige school en hij gunt ze vooral rust en duidelijkheid over de school. De vader betwist dat hij ingestemd zou hebben met het inschrijven van de kinderen op de basisschool in [woonplaats moeder]. Hij is enkel mee geweest naar een kennismakingsgesprek, in een poging om de mening van de moeder te begrijpen en in overweging te nemen.

Standpunten raad

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) voert aan dat het voor de kinderen het beste is wanneer de ouders zelf overeenstemming kunnen bereiken over welke basisschool het meest in het belang van de kinderen is. In dat geval worden de belangen van de kinderen met beide opties niet geschaad en kan de schoolkeuze richting de kinderen als een gezamenlijk idee van de ouders worden uitgedragen. Indien de standpunten van de ouders omtrent de schoolkeuze onveranderd blijven dan is een schoolwisseling nu niet in het belang van de kinderen. In beide situaties worden de kinderen geconfronteerd met een reistijd naar school. Beide scholen zijn qua vormgeving van het onderwijs ongeveer gelijk. Wanneer de kinderen in [woonplaats moeder] naar school gaan dan wordt het voor de vader moeilijker om op woensdag- en vrijdagmiddag speelafspraken met klasgenoten te realiseren.

Beoordeling en motivering

Het hof haalt de strekking van artikel 1:253a lid 1 BW aan (geschillen uitoefening gezamenlijk gezag). De gezamenlijke gezagsuitoefening van partijen brengt met zich mee dat beide partijen het eens dienen te zijn over welke school de minderjarige bezoekt. Indien de ouders het hierover niet eens worden zal de rechter hierover een beslissing nemen. Bij een dergelijke beslissing dient het hof – conform vaste rechtspraak – alle omstandigheden in acht te nemen en alle belangen af te wegen. Hoewel het belang van de minderjarige een overweging van de eerste orde dient te zijn bij deze belangenafweging, kunnen andere belangen zwaarder wegen dan het belang van de minderjarige.

Evenals de rechtbank en op dezelfde gronden als de rechtbank, die het hof na eigen onderzoek en waardering overneemt en tot de zijne maakt, is het hof van oordeel dat het verzoek van de moeder – om aan haar vervangende toestemming te verlenen om de kinderen in te schrijven op de basisschool in de woonplaats van de moeder – dient te worden afgewezen en het verzoek van de vader – om aan hem vervangende toestemming te verlenen om het jongste kind in te schrijven op de basisschool in zijn woonplaats – dient te worden toegewezen.

Het hof overweegt als volgt. Vast staat dat de ouders gedurende hun relatie hebben samengewoond in de woonplaats van de vader. De kinderen verbleven op de kinderopvang daar. De ouders hebben het oudste kind in onderling overleg ook ingeschreven op de basisschool daar. In het opgestelde ouderschapsplan zijn ze overeengekomen dat – ook na het uiteengaan van partijen – de kinderen daar op de basisschool/peuterspeelzaal blijven zitten. Inmiddels bezoekt ook het jongste kind de basisschool in [woonplaats vader]. Voorts blijkt uit dit ouderschapsplan dat op het moment dat partijen dit overeenkwamen de moeder reeds in [woonplaats moeder] en de vader reeds op de camping in [woonplaats vader] woonachtig

waren. Tussen partijen is niet in geschil dat beide kinderen dezelfde basisschool dienen te bezoeken.

Het hof is op grond van de stukken en het besprokene tijdens de mondelinge behandeling in hoger beroep van oordeel dat de moeder in hoger beroep onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er – sinds de opstelling en ondertekening van het ouderschapsplan – sprake is van een wijziging van omstandigheden die maakt dat een wijziging van de basisschool in het belang van de kinderen wenselijk dan wel noodzakelijk is. Het hof is met de rechtbank van oordeel dat aan het verzoek van de moeder in hoger beroep hoofdzakelijk praktische overwegingen ten grondslag liggen. Deze praktische overwegingen dienen echter niet boven het belang van de kinderen te prevaleren om de navolgende redenen. Allereerst zijn partijen in het ouderschapsplan een regeling inzake de verdeling van de zorg- en opvoedingstaken overeengekomen, waarbij zij een nagenoeg gelijk aandeel in de verzorging en opvoeding hebben. Feitelijk wordt hier ook volledig uitvoering aan gegeven. De vader heeft tijdens de mondelinge behandeling uitdrukkelijk verklaard dat hij niet voornemens is om te verhuizen omdat het chalet op de camping permanent kan worden bewoond en de camping een kindvriendelijke woonomgeving voor de kinderen is. Dit maakt dat welke basisschool de kinderen ook bezoeken de kinderen altijd met een reistijd naar school worden geconfronteerd, omdat de ouders niet in dezelfde woonplaats wonen. Verder stelt het hof op grond van de stukken en het besprokene tijdens de mondelinge behandeling vast dat het feit dat de kinderen naar school gaan in een andere plaats dan waar zij wonen en daardoor reistijd hebben, tot op heden nog niet tot onoverkomelijke problemen heeft geleid. Zo heeft de vader onweersproken gesteld dat hij op dit moment zeer actief betrokken is bij alle activiteiten die op de basisschool in zijn woonplaats worden georganiseerd en dat hij speelafspraken tussen de kinderen en hun klasgenoten faciliteert. Verder heeft de vader tijdens de mondelinge behandeling – onweersproken – gesteld dat beide kinderen goed gedijen op de basisschool en dat zij het daar naar hun zin hebben. Daarbij komt dat uit de stukken en het besprokene tijdens de mondelinge behandeling in hoger beroep volgt dat de scholen qua visie en onderwijsvorm ongeveer gelijk zijn. Tot slot heeft ook de raad tijdens de mondelinge behandeling in hoger beroep verklaard dat – wanneer de standpunten van de ouders omtrent welke basisschool in het belang van de kinderen is onveranderd blijft – een schoolwisseling niet in het belang van de kinderen is. Het hof is op grond van genoemde feiten en omstandigheden en alle belangen in ogenschouw nemende, van oordeel dat de belangen van de kinderen het meest zijn gediend als er geen wijziging wordt aangebracht in de door hen te bezoeken basisschool.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank waarbij de moeder geen vervangende

toestemming tot inschrijving van de kinderen op een school in haar woonplaats krijgt en compenseert de proceskosten in hoger beroep, in die zin, dat iedere partij de eigen kosten draagt.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 10-08-2023

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2023:2604

Zaaknummer: 200.324.836_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Conflict tussen familieleden over de reikwijdte en omvang van de omgangsregeling met moeder/oma. Taken en bevoegdheden van de aangewezen mentor met betrekking tot de omgangsregeling.

Feiten en omstandigheden

Alle partijen, behalve appellante 4 en de mentor, zijn kinderen van oma. Appellante 4 is de kleindochter van oma. Oma is op dit moment 92 jaar en lijdt aan dementie. Zij woont thuis en wordt – met hulp van professionele derden – verzorgd door de verzorgende familieleden. Oma is inmiddels in een vergevorderd stadium van dementie. Nadat de kinderen en kleinkinderen de zorg voor oma eerst in onderling overleg hebben geregeld, is er sinds eind 2019 ruzie tussen de familieleden. Sindsdien heeft oma alleen nog maar (normaal) contact gehad met de verzorgende familieleden. Een en ander geschiedt onder toezicht van een door de rechtbank aangestelde mentor.

In eerste aanleg hebben appellanten – kort gezegd – gevorderd dat een omgangsregeling tussen hen en oma wordt vastgesteld. De rechtbank heeft geoordeeld dat het mede tot de taak van een mentor behoort om te beoordelen en te beslissen of het belang van oma is gediend met omgang met eisers en daarmee de omgangsregeling te faciliteren, en verder heeft de rechtbank een omgangsregeling vastgesteld als volgt: iedere maand wordt één keer een omgangsmoment gehouden, van twee uur lang; daarbij kunnen aan de zijde van eisers maximaal twee personen tegelijk (wie dat zijn moet door hen in onderling overleg worden bepaald) de omgang met oma hebben.

Vorderingen in het principaal appel

Appellanten vorderen in hoger beroep vernietiging van het bestreden vonnis en alsnog toewijzing van de primaire vorderingen inhoudende (kort samengevat) iedere week twee dagen omgang met oma zonder bijzijn van de verzorgende familieleden. De grondslag van hun vorderingen is onrechtmatig handelen als bedoeld in artikel 6:162 BW in samenhang met artikel 8 EVRM (recht op *family life*).

Appellanten vorderen (kort samengevat) aanvullend jegens (een of meerdere) verweerders:

dat tijdens de omgangsmomenten geen video- en geluidsopnamen worden gemaakt; dat zij tijdig worden geïnformeerd over het overlijden en de uitvaart; dat zij zonder aanwezigheid van anderen afscheid kunnen nemen van oma.

Vorderingen in incidenteel appel

De verweerders vorderen in incidenteel appel vernietiging van het bestreden vonnis. Zij betogen in grief I dat de rechtbank oma ten onrechte als (materiële) procespartij buiten de procedure heeft gelaten. Verder heeft de rechtbank nagelaten een deskundige te benoemen om oma's wil te achterhalen. Bij grief II stellen zij dat er meer contra-indicaties voor omgang zijn dan enkel de familieruzie, namelijk de manier waarop de bezoekende familieleden zich in het verleden naar oma toe hebben gedragen

De mentor vordert in (impliciet) incidenteel appel ook vernietiging van het bestreden vonnis en niet-ontvankelijkverklaring van appellanten in hun vorderingen jegens de mentor. De mentor legt daaraan – kort gezegd – ten grondslag dat de rechtbank een te vergaande verantwoordelijkheid op de mentor heeft gelegd die zich niet verhoudt tot de raadgevende taak die de mentor voor oma bij de omgang heeft te vervullen als bedoeld in artikel 1:453 lid 4 BW.

Beoordeling en motivering

De rol van de mentor bij omgang

De mentor meent dat de rechtbank ten onrechte geoordeeld heeft dat de mentor, binnen de uitvoering van haar wettelijke verzorgingstaken ten behoeve van oma, de baas is, dat de mentor het voor het zeggen heeft en er verder op dient toe te zien dat alle familieleden zich houden aan de omgangsregeling.

Het hof is – anders dan de mentor en de rechtbank – van oordeel dat het uitvoeren en waarborgen van omgang tussen oma en appellanten moet worden gekwalificeerd als een rechtshandeling in de zin van artikel 1:453 lid 1 en 2 BW. De mentor moet vanuit haar rol als vertegenwoordiger worden gezien als degene die het voor oma – gelet op haar beperkingen door de gevorderde dementie – mogelijk maakt om omgang te hebben met de verschillende familieleden. De verbintenis die ontstaat is een meerzijdige rechtshandeling van oma met de bezoekende familieleden op het gebied van begeleiding, als bedoeld in artikel 1:453 lid 2 BW. In dat licht heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de mentor vanuit haar vertegenwoordigende rol 'de baas' is voor wat betreft het waarborgen van omgang tussen oma en de bezoekende familieleden. Het hof overweegt in dit verband dat de afgedwongen omgangsregeling in dit concrete geval niet los kan worden gezien van de behartiging door de

mentor van de gezondheidsrechtelijke belangen van oma. Het is evident dat de verzorging, verpleging, behandeling en begeleiding elkaar in dit geval overlappen, en gelet op het doel en de strekking van het mentorschap – namelijk de bescherming van de betrokkene – moeten deze aangelegenheden ruim worden opgevat.

Uitbreiding omgangsregeling

Het voorgaande brengt ook mee dat de mentor de omgangsregeling mag uitbreiden en wijzigingen mag aanbrengen als dat in het belang van oma is. Uitgangspunt is de huidige omgangsregeling, zoals deze in overleg met de mentor op dit moment plaatsvindt en is toegelicht tijdens de mondelinge behandeling, van tweemaal per maand twee uur met maximaal vier personen tegelijk. Een verdere uitbreiding van de omgangsregeling voert volgens het hof te ver gelet op de conflictueuze situatie. De verzorgende en bezoekende familieleden zijn verplicht om hun medewerking te verlenen aan de omgangsregeling waarbij tevens geldt dat verdere vormgeving, wijzigingen in frequentie en duur van de omgang aan de mentor worden overgelaten. Wel is het hof van oordeel dat, gezien de hoogopgelopen conflictsituatie tussen de familieleden onderling, het te ver gaat om de mentor zélf te belasten met het feitelijk tot stand brengen c.q. de feitelijke uitvoering van de omgangsregeling. Het is de mentor dan ook toegestaan om daarvoor een derde persoon of instantie in te schakelen, waarvan de kosten moeten worden vergoed door de bezoekende en de verzorgende familieleden gezamenlijk.

De video- en geluidsopnames

Het hof is verder van oordeel dat de camera's tijdens de omgang van de bezoekende familieleden met oma moeten zijn uitgeschakeld, in verband met de privacy. De verweren van de verzorgende familieleden, onder meer dat de camera's zijn geplaatst voor de veiligheid van oma, en dat die nodig zijn omdat een foto van oma op social media is geplaatst zonder haar toestemming, leiden niet tot een ander oordeel.

De vorderingen in geval van toekomstig overlijden van oma

Het hof stelt te willen voorkomen dat in de toekomst een dreigende aantasting van de rechten van de overige familieleden op grond van artikel 8 EVRM zal plaatsvinden. De verzorgende familieleden hebben de verplichting jegens appellanten om hen op de hoogte te stellen van het overlijden van oma, en van de datum, het tijdstip en de locatie van de uitvaart, alsook om appellanten na overlijden van oma in staat te stellen om zonder aanwezigheid van de verzorgende familieleden afscheid van haar te nemen.

Overig

Op grond van artikel 611a lid 1 Rv kan de rechter op vordering van een van partijen de wederpartij(en) veroordelen tot betaling van een dwangsom, voor het geval aan de hoofdveroordeling niet wordt voldaan. Het hof ziet aanleiding om jegens de verzorgende familieleden dwangsommen te verbinden aan de nakoming van de omgangsregeling, nu gezien het verleden op dat punt een prikkel tot nakoming nodig is gebleken. Het hof zal ook een dwangsom opleggen met betrekking tot de vorderingen met betrekking tot een overlijden van oma. Het gaat hier om bevelen waarvan het voldoen daaraan van groot emotioneel belang is voor appellanten en waarvan de gevolgen van niet-nakoming, niet ongedaan kunnen worden gemaakt.

Conclusie

Samengevat beslist het hof als volgt:

Er wordt een omgangsregeling vastgesteld tussen appellanten en oma.

De mentor bepaalt hoe de omgang vorm krijgt en kan na raadpleging van een dementiedeskundige ook beslissen over de uitbreiding of inperking hiervan.

Het is met onmiddellijke ingang verboden video- of geluidsopnamen te maken tijdens de omgangsmomenten.

Appellanten moeten binnen 12 uur na het overlijden van oma op de hoogte worden gesteld van het overlijden van oma en binnen 24 uur van de datum, het tijdstip en de plaats van de uitvaart en, indien van toepassing, het moment van repatriëring naar het buitenland.

Appellanten moeten in de gelegenheid worden gesteld na het overlijden van oma om gedurende 2 uur, zonder aanwezigheid van de verzorgende familieleden, afscheid te nemen van oma.

Het hof bepaalt dat de verweerders een dwangsom zullen verbeuren van € 10.000 per persoon en per bevel, indien zij aan (een van de) bevelen met betrekking tot het op de hoogte stellen van het overlijden van oma, het op de hoogte stellen van datum, tijdstip en plaats van de uitvaart van oma en, indien van toepassing, het moment van repatriëring van oma naar het buitenland, niet zullen voldoen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 08-08-2023

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2023:1563

Zaaknummer: 200.316.097/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Opschorting door GI van omgang met de voormalige pleegouder is in het belang van kinderen gerechtvaardigd.

Feiten en omstandigheden

Pleegvader 1 en pleegvader 2 zijn in 2013 een geregistreerd partnerschap aangegaan. Dit geregistreerd partnerschap is in maart 2021 ontbonden. Beide minderjarigen zijn geboren in 2015. Minderjarige 1 is bij de pleegvaders geplaatst toen hij 6 weken oud was, minderjarige 2 is met 5 maanden bij hen geplaatst. Bij beide minderjarigen is sprake van kindeigen problematiek. In 2017 zijn de pleegvaders gezamenlijk belast met de voogdij over de minderjarigen. Bij beschikking van 16 september 2020 zijn de kinderen onder toezicht gesteld. Deze ondertoezichtstelling is nadien telkens verlengd, voor het laatst tot 16 maart 2023.

In voorgaande zaken heeft de rechtbank een verdeling van de zorg- en opvoedingstaken vastgesteld waarbij de kinderen in de even weken van vrijdagmiddag na school tot maandagochtend naar school en in de oneven weken van woensdagmiddag na school tot vrijdagochtend naar school bij pleegvader 1 verblijven en de rest van de tijd bij pleegvader 2. Hierna is bij spoedbeschikking op verzoek van de gecertificeerde instelling (GI) de zorgregeling tussen de kinderen en pleegvader 1 tijdelijk opgeschort. De rechtbank heeft vervolgens de zorgregeling bij pleegvader 1 stopgezet. In hoger beroep heeft het hof een omgangsregeling vastgesteld van één uur per twee weken.

De gezamenlijke voogdij over de kinderen is inmiddels beëindigd. Pleegvader 2 is alleen belast met het gezag over hen.

Het geding in hoger beroep

In eerste aanleg heeft de GI het hof verzocht de vastgestelde zorgregeling met pleegvader 1 op te schorten, tot uit observaties en diagnostiek blijkt dat de omgang met de kinderen voldoende veilig kan plaatsvinden. Pleegvader 1 is het hier niet mee eens. Er wordt volgens hem op geen enkele wijze ingezet op contactherstel door de GI en hulpverlening, terwijl hij een hechtingsfiguur is van de minderjarigen. De GI is van mening dat zij op juiste wijze heeft gehandeld. Na een melding van Veilig Thuis waarin ernstige zorgen ten aanzien van

pleegvader 1 naar voren kwamen is met spoed gehandeld om de kwetsbare kinderen te beschermen.

Pleegvader 2 is van mening dat de omgangsregeling tussen pleegvader 1 en de kinderen opgeschort dient te blijven. De eerder vastgestelde omgangsregeling zorgde voor veel stress en weerstand bij de kinderen. Eerst moet duidelijk worden wat de kinderen hebben meegemaakt bij pleegvader 1.

Het standpunt van de Raad voor de Kinderbescherming is in het algemeen dat kinderen contact moeten hebben met hun ouders/pleegouders, maar in dit geval laten de kinderen zodanig angstig en afwijkend gedrag zien, dat het van belang is om eerst via onderzoek de oorzaak daarvan te achterhalen.

Beoordeling en motivering

Uit de stukken en het verhandelde ter zitting in hoger beroep is onder meer het volgende gebleken. De GI heeft een zorgmelding van Veilig Thuis ontvangen. Veilig Thuis was door de werkgever van pleegvader 1 op de hoogte gesteld van grensoverschrijdend gedrag van pleegvader 1 dat tot diens ontslag op staande voet heeft geleid. De zorgregeling tussen de kinderen en pleegvader 1 is op verzoek van de GI na de zorgmelding onmiddellijk opgeschort. De eerder opgestarte contactregeling is zeer moeizaam verlopen. De kinderen weigerden uit de auto te stappen en toonden zich erg bang en ontregeld. Na dit moment hebben de kinderen heftige gedragsverandering laten zien.

Voort is gebleken dat in de periode dat pleegvader 1 nog mede het gezag had over de kinderen, hij de behandelplannen niet tijdig heeft ondertekend, waardoor de noodzakelijk geachte hulp voor de kinderen niet kon starten.

Gezien het voorgaande is het hof, met de kinderrechter, van oordeel dat de omstandigheden zodanig zijn gewijzigd dat dit aanleiding geeft tot opschorting van de bij eerdere beschikking bepaalde omgangsregeling. Hoewel de oorzaak van de heftige ontregeling en de duidelijke zorgsignalen van de kinderen nog moet blijken, is voldoende gebleken dat zij zeer stressvol reageren op pleegvader 1 en dat het stressniveau bij de kinderen daarna nog lang nawerkt. Het hof is van oordeel dat eerst vanuit het traject bij Zodiak beoordeeld dient te worden waar de kindsignalen van beide kinderen vandaan komen en of hier een loyaliteitsconflict, trauma en/of traumagerelateerde problematiek aan ten grondslag ligt.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 08-08-2023

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2023:1902

Zaaknummer: 200.323.062/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek wijziging geboorteakte toegewezen, ondanks afwezigheid van authentieke brondocumenten. Verzoekster heeft binnen de grenzen van haar mogelijkheden alles ondernomen wat zij kon doen. De onmogelijkheid voor verzoekster om haar geboorteakte in overeenstemming te laten brengen met de feitelijke situatie acht het hof in strijd met het recht op respect voor privé- en familielevens. Het belang van de openbare orde verzet zich er ook tegen dat de geboorteakte van verzoekster niet overeenkomt met de feitelijke situatie.

Feiten en omstandigheden

Op grond van het te Shanghai verrichte DNA-onderzoek en dactyloscopisch onderzoek van het Nederlands Forensisch Onderzoeksbureau (NFO) en overheidsdocumenten (van IND, Centrale Recherche Informatiedienst en de politie) kan worden afgeleid wat de valse en echte namen en geboortejaren van de biologische ouders van verzoekster zijn.

De ambtenaar van de burgerlijke stand van de woonplaats van verzoekster meent dat voor wijziging van de geboorteakte originele, authentieke brondocumenten nodig zijn en schetst een route die alleen door de ouders van verzoekster kan worden bewandeld, maar zij wonen inmiddels alweer vele jaren in China.

Beoordeling en motivering

Het hof vindt dat het voldoende aannemelijk is geworden wie de biologische moeder en vader van verzoekster zijn. Het hof stelt verder vast dat verzoekster alles heeft ondernomen wat zij binnen de grenzen van haar mogelijkheden kon doen. Het ligt niet binnen de mogelijkheden van verzoekster om op de door de ambtenaar geschetste wijze haar geboorteakte te doen wijzigen. Deze onmogelijkheid om haar geboorteakte in overeenstemming te laten brengen met de feitelijke situatie acht het hof in strijd met het recht op respect voor privé- en familielevens (beschermd door art. 8 EVRM). Verder is het hof van oordeel dat het belang van

de openbare orde zich er ook tegen verzet dat de geboorteakte van verzoekster niet in overeenstemming is met de feitelijke situatie.

Conclusie

Het hof wijst het verzoek toe en gelast de ambtenaar van de burgerlijke stand om de geboorteakte van verzoekster te wijzigen (wat betreft naam- en geboortegegevens van de ouders).

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 25-07-2023

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2023:6272

Zaaknummer: 200.315.739

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uit de mailwisseling tussen man en vrouw over partneralimentatie en de vermogensrechtelijke afwikkeling van het huwelijk blijkt dat er een overeenkomst tussen hen tot stand is gekomen. Voor vernietiging van deze overeenkomst op grond van geestelijke stoornis, misbruik van omstandigheden en dwaling heeft de vrouw onvoldoende gesteld.

Feiten en omstandigheden

De rechtbank heeft op 2 december 2022 geoordeeld dat partijen enkele dagen vóór de behandeling in eerste aanleg per e-mail van 29 november 2022 overeenstemming hebben bereikt over de partneralimentatie, de verdeling van de tussen hen bestaande eenvoudige gemeenschap en de afwikkeling van de tussen partijen gesloten huwelijkse voorwaarden. De vrouw gaat in hoger beroep.

Zij stelt primair dat geen overeenstemming tot stand is gekomen en subsidiair dat de overeenkomst vernietigd moet worden vanwege een geestelijke stoornis, dan wel misbruik van omstandigheden, dan wel dwaling.

Op 28 november 2022 heeft de vrouw de man gemaild met het voorstel om afspraken te maken zodat er geen zitting bij de rechtbank hoefde plaats te vinden op 2 december 2022. Op 29 november hebben de partijen in een mailwisseling onderhandeld. Om 16.17 uur reageert de vrouw met een nieuw voorstel: '(...) de materiële zaken zijn wat mij betreft akkoord. De alimentatie van 1 december wordt gewoon overgemaakt op mijn rekening. (...) Die € 9000 ga ik mee akkoord maar dan wel netto. (...) Alle zaken aanhangende het huis en het bedrijf, doe ik afstand van. Dit is mijn laatste voorstel en anders zie ik je vrijdag. Ik zie graag binnen een uur een reactie tegemoet.'

Om 16.56 uur mailt de man dat hij akkoord is. Hij somt de uitgangspunten op. Ten aanzien van de alimentatie schrijft hij: 'in 2023 ontvang je, nadat de echtscheidingsbeschikking is ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand, in totaal € 14.298 bruto, te voldoen in twaalf maandelijkse termijnen (...)'

Op 30 november hoort de vrouw van haar advocaat dat de advocaat van de man hem had bericht dat partijen overeenstemming hadden bereikt. De vrouw schrijft in een mail aan de man dat ze er wat haar betreft (nog) niet uit zijn: de afkoop van de partneralimentatie van € 9.000 netto wil ze namelijk in één keer ontvangen en het in haar eerste mail genoemde bedrag van € 50.000 wil ze ook nog ontvangen.

Beoordeling en motivering

Totstandkoming van de overeenkomst

Het hof constateert dat de mail van de vrouw van 29 november 2022 om 16.17 uur een (gewijzigd) aanbod aan de man behelst waaraan bovendien een termijn van een uur is verbonden. Dit (gewijzigde) aanbod is voldoende bepaald en geeft blijk van de wil van de vrouw om in geval van aanvaarding gebonden te zijn.

In geschil is of aanbod en aanvaarding overeenstemmen nu de vrouw stelt dat de opsomming van de (volgens de man gemaakte) afspraken in zijn mail van 29 november 2022 om 16.56 enerzijds afwijkt van punten uit haar aanbod en anderzijds niet compleet is. Het hof oordeelt dat de vrouw haar wens om betaling van alimentatie in één som duidelijk had moeten maken, door eerder bezwaar te maken tegen de door de man genoemde betaling in termijnen en dit in haar aanbod van 16.17 te benoemen. Door dat niet te doen, mede gezien de wens van de vrouw om eruit te komen en het feit dat zij een termijn van een uur heeft gesteld, mocht de man er gerechtvaardigd op vertrouwen dat dat de vrouw het eens was met betaling in twaalf termijnen. Ten aanzien van het aanvankelijk door de vrouw genoemde bedrag van € 50.000 overweegt het hof dat zij niet op het bezwaar van de man hiertegen heeft gereageerd en dat ook in latere overzichten dat bedrag niet meer terugkwam, dus geen onderdeel meer was van de onderhandelingen. Ook ten aanzien van andere punten, meent het hof dat de vrouw de man een duidelijk, voldoende bepaald aanbod heeft gedaan waaruit voorts blijkt dat zij de wil had om eraan gebonden te zijn. Zij kan dan niet achteraf dit aanbod wijzigen of aanvullen.

Geestelijke stoornis

De vrouw doet een beroep op artikel 3:34 BW. Het hof is van oordeel dat de vrouw onvoldoende heeft onderbouwd dat bij haar sprake was van een stoornis van haar geestvermogens die maakte dat zij haar wil niet kon bepalen. Uit haar bewoordingen blijken gevoelens van boosheid, verdriet en frustratie, maar de vrouw komt in haar correspondentie niet verward over. Daar komt bij dat de vrouw niet voldoende met stukken heeft onderbouwd dat zij leed aan een geestesstoornis waardoor zij haar wil niet kon bepalen. Tot slot heeft de vrouw ook onvoldoende onderbouwd dat de overeenkomst zodanig nadelig voor haar is, dat zij die niet in die vorm kan hebben gewild. De vrouw heeft waar het de partneralimentatie

betreft niet onderbouwd uiteengezet dat sprake is van een grove miskennen van de wettelijke maatstaven van huwelijksgelateerde behoefte en draagkracht, daarbij tevens in aanmerking genomen de stellingen van de man over de huwelijkse schulden van partijen en de verdien capaciteit van de vrouw. Bovendien staat het partijen vrij om afwijkende afspraken te maken over de hoogte en de duur van partneralimentatie. Daarnaast had zij met cijfers inzichtelijk moeten maken waarom zij bij de afwikkeling van de huwelijkse voorwaarden en de verdeling van de gemeenschap is benadeeld.

Misbruik van omstandigheden

Het hof meent dat onvoldoende blijkt dat sprake is geweest van misbruik van omstandigheden bij de totstandkoming van de overeenkomst. Het hof acht daarbij van belang dat het de vrouw was die de onderhandelingen startte en dat zij dat bovendien – met succes – eerder, in verband met de voorlopige voorzieningen, had gedaan. Onervaren bij onderhandelen is de vrouw dus niet. Voor zover sprake was van andere bijzondere omstandigheden zoals een abnormale geestestoestand bij de vrouw, kon de man daarvan niet op de hoogte zijn, omdat partijen al enkele maanden geen contact met elkaar hadden gehad.

Dwaling

Het hof overweegt dat de vrouw niet heeft gesteld welke inlichting van de zijde van de man dan wel een verzwijgen van zijn kant ertoe heeft geleid dat zij heeft gedwaald. Het hof merkt verder op dat zij in het kader van verdeling/verrekening ook niet heeft voldaan aan haar stelplicht in verband met de specifieke dwalingsgronden van benadeling van meer dan een vierde (art. 3:196 lid 2 BW en art. 1:135 lid 2 BW).

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 08-08-2023

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2023:1931

Zaaknummer: 200.323.577/01 en 200.323.578/01

Wetsartikelen: